

Beste Shoib, Najibullah, Fady, Mahmoud, Yaseen, Kamiran, Kofi, Ayat, en de anderen,

Allicht is deze brief een verrassing voor sommigen. We hebben elkaar berichten gestuurd, gebeld soms, maar zeker niet genoeg. Toch ben ik jullie niet vergeten, wel integendeel. Jullie waren bijna voortdurend in mijn gedachten. Hoe gaat het trouwens met je, Yaseen? Heb je die kwalijke ziekte bijna overwonnen? Je hebt een jaar je thuis in Libië moeten verlaten om je te laten behandelen in Istanboel. In jouw door milities verscheurde land kon dat blijkbaar niet. Toch heb je ons naar best vermogen voortgeholpen in een zaak van leven en dood. Je kon wat contacten bij de special forces in Tripoli hulp vragen om enkele jongens uit de klauwen van mensensmokkelaars te redden. Ik had van hen filmpjes gekregen waarin ze gefolterd werden met staven en vuur. Vreselijk hoe ze smeekten om hun leven te sparen. De prijs was onbetaalbaar, tienduizend dollar of het verkopen van hun organen. Jij hielp hen opsporen en bevrijden. Ondanks de afstand. Voor een mens van goede wil doet die er niet toe.

En jij, Kamiran? Al hersteld? Dagenlang heb je slaag gekregen van veiligheidsdiensten in Noord-Syrië. Gewoon omdat je je werk deed, journalisten helpen als tolk. Ach ja, we weten het allebei. De waarheid zoeken is een gevaarlijke opdracht in jouw en mijn wereld. Toch hoop ik dat de angst niet blijft. Het klinkt allicht een beetje egoïstisch, maar ik zou dolgraag volgend jaar opnieuw op pad gaan samen. Er valt immers nog zoveel te onthullen. De oorlog in Syrië is immers de schandvlek van onze tijd. Het gaat hem niet alleen maar om geld verdienen, jouw werk is ook een beetje een roeping.

Fady, wij hebben nog het meeste contact gehad. Vorige zomer hield ik mijn hart vast toen het weer bommen regende boven Gaza. Ik moest en zou verslag komen uitbrengen. Je stuurde ook een waslijst met goede ideeën, onvermoeibaar als je bent. Maar het mocht niet zijn. Als de oorlogvoerende partijen niet dwarslagen, dan was het deze keer dit vervloekte virus. Twee weken verplichte quarantaine midden in een oorlog. Waanzin toch? Volgend jaar in Jerusalem dan maar? Of in Beiroet? Hoe is het met jou, Ayat? Ik denk dat je wat boos op me bent. Onlangs stuurde je me een berichtje dat ik nooit iets van me liet horen. Je hebt gelijk. Ik heb dit jaar met oogkleppen van frustratie rondgelopen. Anderhalf jaar geleden werd je appartement nog door elkaar geschud door de zwaarste niet-nucleaire ontploffing uit de geschiedenis. Ik ben niet langsgeslagen. Wat halfslachtige berichtjes ja, maar een vriendschap van vijftien jaar verdient beter. Als je over je hart wil strijken, kom ik zeker opnieuw langs.

En dan is er nog Afghanistan. Weinig heeft mijn hart zo bezwaard als wat zich in Kaboel heeft afgespeeld de voorbije maanden. Ik stond op het punt om naar jullie te komen, Najibullah en Shoib, toen plots de taliban strijdkrachten voor jullie deur stonden. In blinde paniek sloeg iedereen op de vlucht. In de eerste plaats diegenen die banden hadden met het Westen. Dus ook jullie. Jarenlang hebben we fijn samengewerkt om dat mysterieuze land van jullie wat begrijpelijk te maken voor onze kijkers in België. Maar na twintig jaar zijn de Westerse soldaten vertrokken. Wat er restte was chaos en een onbekende toekomst. Gelukkig zijn jullie kunnen ontkomen. Najibullah, jij zit in Canada en Shoib, al iets dichterbij, in Londen. Jij stond ook op onze

Belgische lijst om te evacueren. Dat was het minste dat we konden doen, Shoib. Maar ik ben blij dat het gelukt is samen met je gezin te ontkomen. Het proeft wel wat bitter dat ik nu zoveel maanden later onderweg ben naar Afghanistan, maar dat we niet samen thee kunnen drinken in je rozentuin in Kaboel. Ik mis het nu al. Ik zal je achteraf vertellen hoe het was.

In mijn wereld wordt het nieuws nu al bijna twee jaar beheerst door dat venijnige kleine virus. Terecht allicht als je beseft hoe de zwakkeren in onze samenleving eronder hebben geleden. Maar het gezeur over mondmaskerplicht of vaccinatieangst verbleekt wel wat naast het besef van wat jullie allemaal overkomt. Daarom beste tolken, fixers, vrienden uit een verre wereld. Bedankt om me te helpen het venster op die wereld op een kier te houden. En ik beloof je, ik doe er alles aan om volgend jaar ramen en deuren weer wijd open te gooien. En daarmee ook ons hart. Want uit het oog, uit het hart? No way!

steun verb(l)ind